

ԱՅԼ ԵԿԵՂԵՑԻՆԵՐ

Церк. ВѢСТНИКЪ Թերթի № 4 «Թողութիւն» վերնագրի տակ նարայի եպիսկոպոս Անտօնինը գրում է հետևեալը. —

Յունիարի 19-ը, Թողութեան այդ օրը Թող իւր շողքը տարածի և այն անձանց հոգիների վրայ՝ որոնք վերջին անգամ արևի երես տեսան յունիարի 9-ին և վշտամած փափաղում են հաշտուել մեզ հետ: Այդ խռովութեան օրերին մահուան ճակատադրական հարուածը մեր միջից յափշտակում էր և այնպիսիներին, որոնք սրտանց հեռու էին ամեն տեսակ խռովութիւնից: Այդ չարաբաստիկ օրը մեր քաղաքի փողոցներում սպանուածները մի ընդհանուր հանգստեան տեղ գտան. սակայն նրանց բոլորի դագաղները չեն կարող մեղադրական սաւանով ծածկուել: Գերեզմանական բլուրները ճիշդ է ճնշեցին բաղմաթիւ սրտեր, որոնք չը Թոյլատրուած ճանապարհով էին ձգտում հասնել իրենց նպատակին, բայց այդ բլուրների տակ ճնշեցին նաև թէ՛ դիւրաբորբոք՝ Թուլամիտ մարդիկ և թէ՛ մաքրութեամբ լիքը՝ ողևորութեան փոթորկից յափշտակուածներ: Սպանուածների մէջ բոլորը պատասխանատու չեն: Յանցաւորները քիչ են, իսկ գժբաղդները բաղմաթիւ: Վերջիններիս հոգիները մեղանից խլուեցին Աստուծոյ անհասանելի տնօրինութեամբ, որպէս զի մենք՝ տեսնելով անմեղ արիւնը, խաղաղուինք մահուան հրեշտակի հրեղէն սրի առաջ: Մենք մեր զգացմունքներով չենք խորշում նրանցից. այլ սիրով աղօթում ենք նրանց համար: Նրանք սպանուած են, բայց ոչ ամօթապարտ, որպէս զի մենք չը դարձնենք մեր սիրտը նրանցից, այլ աղօթքով պահենք նրանց յիշատակը և ողբանք նրանց խղճալի վիճակը: Վրէժխնդրութեան Աստուածը կը կշռի նրանցից իւրաքանչիւրի յանցանքը և կը հատուցանի մեր դատաւճուից և կարծիքից անկախ Թող անմեղների արեան մէջ լուացուեն ու հալչեն մեղաւորների Թշուառութիւնները: Մեռածների մեծամասնութեան անմեղութիւնը գիտակցելով, անդորր ու խաղաղ և ոչ թէ՛ վախվտելով և զգուշաւորութեամբ մերձենանք, ընկնենք նրանց ողբալի գերեզմանների վրայ. մեր աղօթքը Թող յարգարի մեռնողների շաւիղը և սիրտի կենդանի մնացողների վիշտն ու հառաչանքը: — Սրբազանի խօսքը վերաբերում է յունիարի 9-ին սպանուած բանուորներին, կանանց և երեխաներին, որոնց մէջ կային

միանգամայն անմեղ և անմասն անձիւր: Տայ Աստուած, որ
խաղաղութիւնը նորից հիմք դնի ժողովրդի մէջ և վերջ տրուի
այսքան անմեղներէ կոտորածներին:

ԲԱՐԵՀԱՅԵՑՈՂՈՒԹԻՒՆ

Церк. ВѢСТНИКЪ-ում կարդում ենք.

Այժմն հասարակութեան մէջ շատ է խօսուում իշխանու-
թեան բարեհայեցողութեան մասին. մինչդեռ վարչական այդ
ձևը ոչ մի տեղ այն չափով չի գործադրուել և չի գործադրուում,
որչափ հոգևոր իշխանութեան մէջ:

Մինչև հոգևոր կանոնատրիանների վերաբերեալ օրինաց
ժողովածուի հրատարակութիւնը 1841 թուին, տեղական թե-
մական իշխանութեան կամքը փոխարինում էր թեմում քաղոր
օրէնքների: Թէև վերջին վաթսունամեակին գրուած են հոգևո-
րականութեան վերաբերեալ բաղմաթիւ օրէնքներ, բայց և այն-
պէս ցայսօր առաջնակարգ տեղ է բռնում բարեհայեցողու-
թիւնը: Վերևում առաջ բերած ճշմարտութիւնն առաւել
պատկերաւոր դարձնելու համար առաջ կը բերենք մի քանի
օրինակներ:

Նախ՝ եպիսկոպոսը կարող է ըստ իւր բարեհայեցողութեան
քահանայական ուղած տեղը տալ կիսադրագէտ, ոչ մի տեղ
չը սովորած մարդուն, թէկուզ այդ տեղի համար խնդրած լինին
ծառայած աւագ քահանաներ և քահանաներ, որոնք ուսումն
աւարտել են հոգևոր դպրոցներում կամ ճեմարաններում:
Երկրորդ՝ մըքան ծանր է «ծառայութեան օգտի համար» մի
տեղից մի ուրիշ տեղ փոխադրութիւնը (սովորաբար լաւ տեղից
տեղից վատն են փոխադրում) քահանաների, սարկաւաղների
և դպիրների համար: Վարձատրութեան պատրուակաւ հոգևո-
րականների այդպիսի փոխադրութիւնը խիստպէս ամենածանր
պատիժ է: Բայց աւելի սոսկալին այն է, որ չի կարելի բողոքել
բարեխնամ իշխանութեան դէմ, որը իւր ուշադրութեամբ դա-
նադանում է և ճանաչում հոգևոր մշակներին: Երրորդ՝ հոգևո-
րականների թեմական ժողովները մեղանում հրաւիրում են
սովորաբար վճռելու արդէն առաջուց վճռուած խնդիրներ:
Օրէնքով այդ ժողովներին պէտք է մասնակցեն տեղական հոգևո-
րականութեան կողմից ընտրուած պատգամաւորներ, այն ինչ
շատ թեմերում այդպիսի ժողովները սովորաբար կազմուած են
լինում բարեկարգիչներէ, որոնք Աննօղի 1875 թուի սեպտ.